

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξαμηνίῳ 4,50
Τριμηνίῳ 2,50
Λί συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαρτίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 16

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ ἦταν μαζεμένοι ἐν τῇ μιζοσκοτεινῇ σκηνῇ. Γενικὴ δυσθυμία ἐβασίλευε ἐν τῷ θιάσῳ καὶ ὁ Καντινιώ, μὲ τὸ θάρρος τοῦ ἐταίρου τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν διευθυντὴ τῆς σκηνῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί τῆς θέλατε σήμερα τῆς δοκιμῆς; Ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη;

Ὁ διευθυντὴς τοῦ εἶπε τότε ἐμπιστευτικᾷ, ὅτι ὁ θίασάρχης ἐπέμενε νὰ μάθουν τὰ μέρη τους οἱ ἀναπληρωματικοί, γιατί προέβλεπε, φαίνεται, τίποτε ἀποσκηρτίσεις ἡθοποιῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἀνακατευθῇ μὲ τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς, ποὺ ἦταν καθισμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς καρέκλης καὶ στὸ τραπέζι, τὰ μόνα ἐπιπλά τῆς σκηνῆς, καὶ συνωμιλοῦσαν γιὰ τὴν χθεσινὴν παράστασι. Τοὺς ἄκουγε, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ μέρος ἐν τῇ συνωμιλίᾳ, ὅχι μόνο γιατί, σὰν μικρὸς καὶ ἀρχαίριος, δὲν εἶχε ἀκόμη πολὺ θάρρος μαζί τους, ἀλλὰ καὶ γιατί ὁ νοῦς του ἦταν πάντα ἐν τῇ χθεσινῇ ἐπεισόδιῳ.

«— Τί ἀνοητία, ἐσυλλογίζετο, νὰ μὴν ὀρμήσω καὶ νὰ τὸν ξεμασκαρέψω μπροστά ἔσθ' ὅλον τὸν κόσμον! Ὁ Καντινιώ δὲν θὰ εἶχε τώρα ἀμφιβολίες!..»

— Μικρὲ Δαλλινύ!.. Ἐμπρός, στὴ σκηνή! Εἶνε τὸ μέρος σου τώρα!..

Τὸν ἔκραξε ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς. Ἡ φωνὴ του τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ τῆς σκέψεως του καὶ, εὐπειθῶς πάντα, ἐπροσπάθησε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο του καλᾶ. Δὲν τὸ κατώρθωσε ὅμως ἦταν φανερό, ὅτι δὲν εἶχε τὸ νοῦ του ἐπὶ τῆς δοκιμῆς.

Ἀκούεται ἓνας ξηρὸς κρότος... (Σελ. 127 στ. 6'.)

Καὶ μόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια του, ἔτρεξε πάλι στὸν Καντινιώ, ποῦ εἶχε τελειώσῃ καὶ αὐτός, καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ θέατρο μαζί. Ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς τραβοῦσε τώρα τὸν δάσκαλό του κατὰ τὴν προβλῆτα, γιατί ἐννοοῦσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ κρατήσῃ τὴν χθεσινὴν του ὑπόσχεσι καὶ νὰ πάῃ στὸν Ὀμιλο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας γιὰ τὸν κύημα Ρουσόσκη.

Ὁ Καντινιώ ὅμως ἐδίσταζε. Δὲν ἦταν εὐκολο αὐτὸ ποῦ τοῦ ζητοῦσε ὁ μαθητὴς του. Μὲ ποιὰ πρόσαι θὰ πήγαινε νὰ κάμῃ ἀνάκρισι γιὰ ἓνα τόσο σημαντικὸ ὑποκείμενον; Ἐκινδύνευε νὰ τὸν διώξουν.

Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Καντινιώ, βυθισμένοι ἐν τῇ συζήτησίν των, δὲν ἐπρόσεξαν ἕναν ἄνθρωπον ποῦ ἐκάθητο μέσα ἔς ἓνα καφενεῖο, ἀντίκρου στὸ θέατρο, καὶ ἐρύλαγε ἐκεῖ μιστὴ ὥρα, ὡς νὰ τοὺς ἰδῇ νὰ φεύγουν, κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τοὺς δαντελλένιους μπερντέδες μιᾶς μπαλκονόπορτας.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ψευτοκόμης Ρουσόσκη, δηλαδή ὁ Ἀγκλάς.

Καὶ μόλις εἶδε τοὺς δύο ἡθοποιούς νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σκηνῆς, ὁ κακούργος βγήκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο καὶ μπῆκε καὶ αὐτός, ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδον, στὸ θέατρο. Ἐπέρασε θαρρετὰ τοὺς διαδρόμους καὶ τρύπωσε ἐν τῇ σκοτεινῇ αἴθουσᾳ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους, ποῦ ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔκαναν τοὺς λογαριασμούς των, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἴσως τὸν ἐπῆραν καὶ γιὰ μέλος τοῦ παρισινοῦ

θιάσου. πού μόλις χθές είχε φθάσει στην Όστάνδη.

Μ' ἄλλη του λοιπόν τὴν εὐκολία, μπήκε στὴν αἴθουσα, πού τὴν ἐχώριζε ἀπὸ τὴ σκηνή, κατεβαμένη τώρα, ἢ σιδερένια αὐλαία. Ἐψάξε 'δὼ καὶ κεῖ, καὶ σὲ λίγο βρήκε 'κεῖνο πού ζητοῦτε: μιὰ πορτοῦλα πού συγκοινωνοῦσε τὴ σκηνή

«Ὁ Ἀγκλᾶς ἔκαμε ἀμέσως τὴν ἀντικατάστασι...» (Σελ. 126, στ. 6.)

μὲ τὴν αἴθουσα καὶ πού ἦταν στὸ πλάι τῆς αὐλαίας, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ὀρχήστρα.

Τὴν ἀνοίγει καὶ βρίσκεται 'ς ἓνα σκοτεινὸ διάδρομο. Στὴν ἄκρῃ του εἶνε μιὰ σιδερένια σκαλίτσα. Τὴν ἀναισθάνει καὶ φθάνει εἰς τὴ σκηνή, ὅπου ἡ δοκιμὴ ἐξακολουθοῦν. Σιγά-σιγά, ἀπαρτήρητος, διευθύνεται στὰ παρασκηνία καὶ εὐθὺς σὲ μιὰν ἄλλη σκάλα, πού ὀδηγεῖ εἰς τὰ καμαρίνια τῶν ἡθοποιῶν.

Κανείς δὲν τὸν βλέπει, κανείς δὲν τὸν προσέχει. Ἡ σκάλα εἶνε ἔρημη. Ὁ Ἀγκλᾶς ἀνεβαίνει τὰ σκαλιά τρία-τρία. Φθάνει ἐπάνω καὶ χαμογελᾷ εὐχαριστήμενος, καὶ ἀναπνέει.

Ἐνας διάδρομος ἐκτείνεται ἐμπρός του, μὲ καμμιὰ εἰκοσαριά πορτοῦλες στὴ γραμμή. Κι' ἐπάνω σὲ κάθε πορτοῦλα, εἶνε γραμμένο μὲ κιωλίδια τὸ ὄνομα τοῦ ἡθοποιοῦ πού ἔχει τὸ καμαρίνι. Ἡ καλοτυχία αὐτὴ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βρῇ γρήγορα ἐκεῖνο πού ἐζητοῦσε, δηλαδή τὸ καμαρίνι τοῦ Καντινιῶ.

Μπαίνει μέσα, ἀνάβει τὸ ἡλεκτρικὸ καὶ ἀστραπή θριάμβου φωτίζει τὸ πρόσωπό του.

Ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὴν τραπεζακίαν τῆς τουαλέτας, ἀνάμεσα σὲ μπουκαλάκια καὶ κουτάκια, εἶχε ἰδῇ τὸ ρεβόλβερ, πού μεταχειρίζεται ὁ ἡθοποιὸς στὴ σκηνή τῆς αὐτοκτονίας. Ὁ φροντιστὴς τῆς σκηνῆς τὸ εἶχε βάλει ἐκεῖ, ἀπὸ νωρίς, νὰ εἶνε

πρόχειρο γιὰ τὴν ἀποφινὴ παράστασι. Μαντεύετε ἴσως τὸ καινούργιο σχέδιο τοῦ Ἀγκλᾶς.

Βέβαιος πιά ὁ κακοῦργος, ὅτι ὁ μικρὸς Δαλλινὺ τὸν εἶχε καταλάβει, ἐσκέφθη νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του. Ἄν ὁ μικρὸς ἔλεγε μιὰ λέξι, ἦταν χαμένος. Ὁ μικρὸς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση...

Ἀλλὰ καὶ τὸ νέο αὐτὸ κακούργημα τοῦ κλέπτου τῆς Πιστωτικῆς, ἔπρεπε νὰ γίνῃ μ' ἄλλη ἐκείνη τὴν τέχνη, πού τοῦ ἐξατάλιζε πάντα τὴν ἀτιμωρησία.

Καὶ δὲν ἦταν δύσκολο. Εἶχε ἰδῇ τὴν προηγουμένη μέρα στὸ θέατρο ἐκείνη τὴ σκηνή, πού ὁ πατέρας σκοτώνει κατὰ λάθος τὸ παιδί του. Δὲν εἶχε λοιπὸν νὰ κάμῃ ἄλλο, παρὰ νὰντικαταστήσῃ τὰ ἄστραφα φυσέκια τοῦ ρεβόλβερ, μὲ ἄλλα πού θὰ εἶχαν σφαῖρες. Κι' ἡ δουλειὰ του ἐτελείωνε. Ἄν συνέβαινε ἓνα τέτοιο «δυστύχημα» στὸ θέατρο, ποῖος θὰ ἐσαντάζετο νὰ τὸν κατηγορήσῃ αὐτὸν ὡς δράστη;

Ὁ Ἀγκλᾶς ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του δύο ρεβόλβερ διαφορετικά. Κι' εἶδε μὲ χαρὰ του, ὅτι τὸ ἓν ἀπ' αὐτὰ ἦταν σχεδὸν ὅμοιο μ' ἐκεῖνο πού εὕρισκετο ἐπάνω εἰς τὴν τραπέζι.

Ἐκαμε ἀμέσως τὴν ἀντικατάστασι. Ἀρῖστε εἰς τὴν τραπέζι: τὸ ρεβόλβερ πού εἶχε φέρῃ κ' ἔβαλε εἰς τὴν τσέπη του τὸ ρεβόλβερ τοῦ θεάτρου.

Καὶ ἄρῃ ἐδεβαίωθη ἀκόμῃ μιὰ φορὰ, ὅτι τὸ ὅπλο πού ἄρῃ ἐκεῖ εἶχε ὅλα του τὰ φυσέκια, καὶ ὅτι ἡ σκανδάλη ἦταν μαλακὴ καὶ ἡ ἀσφάλεια βγαλμένη, μὲ πολλὰς προφυλάξεις βγήκε ἀπὸ τὸ καμαρίνι.

Καὶ χωρὶς νὰ συναντήσῃ παρὰ μόνο δύο μηχανικούς τῆς σκηνῆς, πού δὲν τοῦ ἔδωσαν καμμιὰ προσοχή, ξανάκανε τὸν ἴδιο δρόμο καὶ γύρισε εἰς τὸ καφενεῖο.

Χαμογελοῦσε μὲ μὲν ἡδονὴ κατὰ τὰ ψεύτικα γένειά του κ' ἐψιθύριζε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δικαιολογήθῃ:

«Τί φταίω ἐγώ;... Ἡ τύχη ἔβγαλε αὐτὸ τὸ παιδί, ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμω, γιὰ νὰ γλυτώσω.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Τὸ δυστύχημα τοῦ θεάτρου.

Ὅταν ὁ Ἐρρίκος, τὸ βράδυ, ξαναπῆγε εἰς τὸ θέατρο, ἦταν σὲ μιὰ νευρική κατάστασι ἀπερίγραπτη. Τοῦ κάκου ὁ Καν-

τινιὸς προσπαθοῦσε νὰ τὸν κατευνάσῃ καὶ τὸν ἐξώριζε νὰ ξεχάσῃ γιὰ λίγες ὥρες τὰ οἰκογενειακά του.

Ὅταν ὁ γέρω-ἡθοποιὸς, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μαθητὴ του, παρουσιάσθηκε εἰς τὸν Ὀμίλου κ' ἐζήτησε τὸν κόμητα Ρουσόσκη, τὸν ἐδιώξαν μὲ τέτοιον τρόπο, πού ἦταν φανερό ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε δώσει διαταγὰς, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπικίνδυνον συνάντησι.

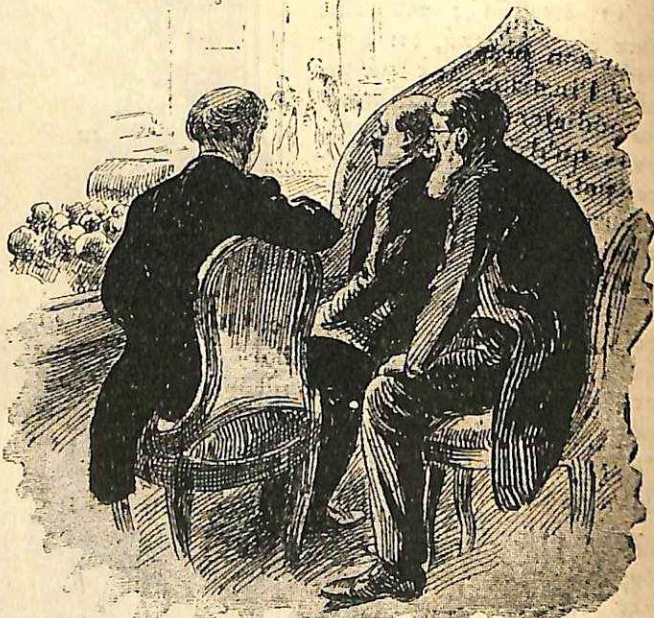
Ἐπειτα ὁ Ἐρρίκος ἐτηλεγράφησε εἰς τὴν ἀδελφὴν του, εἰς τὴν Παρίσι, γιὰ νὰ μάθῃ ἀπλῶς ἂν ὁ Ἀγκλᾶς εὕρισκετο ἐκεῖ ὁλοένα. Κ' ἔλαβε τηλεγραφικῶς αὐτὴ τὴν ἀπάντησι:

«Ὁ σύζυγός μου λείπει σὲ ταξεῖδι γιὰ ἐργασίαις τοῦ στοῦ Λυὼν. Χαίρει πολὺ γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου. Σὲ φιλῶ. Λουίζα».

— Μὰ βέβαια, ἐρώναξε ὁ Ἐρρίκος, πῶς μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ στὸ Παρίσι, ἄρῃ εἶνε στὴν Όστάνδη;... Λοιπόν, τί λέτε τώρα, δάσκαλέ μου; Εἶμαι ἀκόμῃ τρελλὸς κ' ἐξακολουθῶ νὰ βλέπω παντοῦ τὸν χαμπρό μου;

Ἔτσι ὁ Καντινιὸς ἄρχισε νὰ πείθεται, ὅσο παράξενον κ' ἂν τοῦ ἐφαίνετο αὐτὴ ἡ ἱστορία. Δὲν τ' ὡμολογοῦσε ὅμως εἰς τὸν μαθητὴν του, γιὰ τὸ παρόν, τὸ κυριώτερον ἦταν νὰ παίξῃ καλὰ τὸν ρόλον τοῦ ὁ μικρὸς Δαλλινὺ. Τὸ δῶμα ὅλο ἐστηρίζετο 'ς αὐτόν.

— Σύχνασε τώρα, μικρέ! τοῦ ἔλεγε ὁ καλὸς Καντινιὸς. Πρέπει νὰ σέβεται,

«Ὁ κόμης Ρουσόσκη εἶχε δεχθῇ νὰ συνοδεύσῃ μερικὰ μέλη τοῦ Ὀμίλου...» (Σελ. 127, στ. α.)

κανείς τὸ ἐπάγγελμα πού ἐδιόλεξε, γιὰ τὸν μόνον ὁσεβασμὸς αὐτός, ἡ εὐσυνειδησία, τὰ ἐξευγενίζει ὅλα. Ὁ εὐσυνειδητὸς ἡθοποιὸς, ἀπὸ τῆς ὀκτὸς τὸ βράδυ ὡς τὰ μεσάνυχτα, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἄλλες σκέψεις καὶ φροντίδας ἔξω ἀπὸ τὸν ρόλο πού παίζει. Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χαρῇ ἢ νὰ λυπηθῇ γιὰ πράγματα δικὰ

του. Νὰ εἶσαι εὐσυνειδητὸς, παιδί μου, καὶ νὰ ἔχῃς τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν εἰς τὴ ζωὴ. Βάλλ' το καλὰ εἰς τὸ νοῦ σου καὶ πῆγαινε νὰ ντυθῇς.

Ὁ μικρὸς Ἐρρίκος τῶσθε εἰς τὸ νοῦ του ὅσο μπόρεσε, κι' ἔτρεξε εἰς τὸ καμαρίνι του.

Ἐκεῖ ντύθηκε γρήγορα, βάζθηκε, ἐτοιμάσθηκε εἰς τὴν ἐντέλεια, χωρὶς νὰ ξεχάσῃ νὰ ρίξῃ ἀκόμῃ μιὰ ματιά καὶ εἰς τὸ ρόλο του, πού ποτὲ ἓνας ἡθοποιὸς δὲν τὸν ξέρει εἰς τὴν ἐντέλεια, πρὶν ἀπὸ τὴν πεντηκοστή ἢ ἐξηκοστή παράστασι. Ὑστερα κατέβηκε εἰς τὰ παρασκηνία κι' ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Ὅπως καὶ χθές, ἡ σάλα ἦταν γεμάτη καὶ ὁ θεατρώνης, καταχαρούμενος, ἐρώναζε:

— Ἐχομε τοῦλάχιστον πεντακτίσια φράγκα παραπάνω ἀπὸ χθές!

Ἡ πρώτη πρᾶξις ἐπῆγε πολὺ καλὰ· ἀλλὰ 'ς αὐτὴ ὁ μικρὸς Δαλλινὺ δὲν εἶχε μεγάλον μέρος. Ὁλη τοῦ ἡ προσοχὴ κι' ὅλοι τοῦ οἱ φέβοι ἦταν γιὰ τὴ δευτέραν, ὅπου εἶχε τὴ μεγάλη ἐκείνη σκηνή τῆς αὐτοκτονίας.

Νὰ τὸς τώρα, μὲ τὸ μικρὸ του σμάκιν, μὲ τὸ ἄσπρο τοῦ κολλάρου, μὲ τὸ μακρὸ του πανταλόνι, μπαίνει εἰς τὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ τραπεζίτης κάθεται μπροστὰ εἰς τὸ γραφεῖό του, μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο 'ς ἓνα σωρὸ ἀπὸ χαρτιά. Μόλις βλέπει τὸ παιδί του, ὁ πατέρας σηκώνεται καὶ προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὸ ρεβόλβερ. Ἀλλ' ὁ μικρὸς τὸ εἶδε, τὰ μάτια του δὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅπλο καὶ θέλει τώρα νὰ τοῦ τὸ πάρῃ.

Ἀπὸ τὸ βάθος ἑνὸς θεωρείου, ἓνας κύριος μὲ φράκο παρακολουθεῖ τὸ δῶμα μὲ τὸ πῶς ζωντὸ ἐνδιαζέρον. Φαίνεται ὅτι ἡ σκηνὴ τοῦ προξενεῖ μεγάλη συγκίνησι, γιὰ τὸ εἶνε κάτωχρος.

Ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ὁ Ἀγκλᾶς, πού εἶχε δεχθῇ, παρὰ τὴν συνήθειά του, νὰ συνοδεύσῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ θέατρο μερικὰ μέλη τοῦ Ὀμίλου τῶν Ἐρετῶν.

Ἡ σκηνὴ ἐξακολουθεῖ. Στὰ παρακάλια τοῦ παιδιοῦ του, ὁ πατέρας ἀποκρίνεται μὲ ἀόριστος ὑποσχέσεις, καὶ ὁ μικρὸς, πού ἐννοεῖ ὅτι θέλει νὰ τὸν ξεγελάσῃ, ὁρμᾷ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ διὰ τῆς βίας τὸ πιστόλι. Τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλεῖ, τὸν παρακαλεῖ καὶ συγχρόνως ψάχνει στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ὅπλο.

Ὁ τραπεζίτης ἀντιστέκεται. Τώρα κρατεῖ τὸ πιστόλι στὸ χέρι του. Ὁ μικρὸς κρεμιέται ἀπὸ τὸ ὑψωμένο του μπράτσο καὶ ἀγωνίζεται μὲ τῆς μικρὰς του δυνάμεις, πού τῆς διαπλάσσει ὁ φόβος, νὰ φθάσῃ τὸ ὅπλο καὶ νὰ τὰρπάξῃ. Ὁ πατέρας ἀναγκάζεται νὰ κατεβάσῃ τὸ χέρι του, ἀλλὰ κρατεῖ τὸ πι-

στόλι μ' ἄλλη τοῦ τῆ δύναμι. Κ' ἐκεῖ, ἐπάνω στὴν πάλιν, ἀκούεται ἓνας ξηρὸς κρότος, πού σχεδὸν ἀμέσως τὸν διαδέχεται μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἀναγκάζει τὸν Ἐρρίκο νὰ ξανανοῖξῃ τὰ μάτια του, πού εἶχε κλειστὰ πρὶν πέσῃ εἰς τὸ πάτωμα γιὰ νὰ πεθάνῃ. Καί, ἐρῆος ἀκόμῃ, βλέπει εἰς τὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ δωματίου, ἓνα σῶμα νὰ πέσῃ μὲ γδοῦπο: Εἶνε ὁ Καντινιὸς, ὁ παπᾶς, πού ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὅπως ἦταν ὁ ρόλος του, ἐμπαινε εἰς τὸ δωμάτιο τοῦ τραπεζίτου, γιὰ νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ.

Γιατὶ ἔπεσε ὁ Καντινιὸς; Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐννοεῖ τίποτα. Ἡ αὐλαία κατεβαίνει καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἡ σκηνὴ κατακλύζεται. Τί συνέβη λοιπόν;

Ὁ Ἐρρίκος, στὴν ἀρχή, νομίζει πῶς ὁ δάσκαλός του ἔπαθε καμμιὰ λιποθυμίαν, καμμιὰ συγκοπή. Ὁρμᾷ, διασχίζει τὸν κύκλον πού τὸν τριγυρίζει καὶ σταματᾷ μὲ τρέμο καὶ φρίκη: Ὁ Καντινιὸς, ὁ φίλος του, ὁ προστάτης του, ὁ δευτέρος πατέρας του, εἶνε ξαπλωμένος εἰς τὸ πάτωμα τῆς σκηνῆς, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μέτα σ' ἓνα βάλτο ἀπὸ αἷμα. Καὶ τὸ πρόσωπό του εἶνε τρομακτικὰ πελιδνόν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΘΩΣ ὅς εἶπε ἡ Διάπλασις, τὴν προπερασμένη Τετάρτη μίλησα εἰς τὸν «Παραβάτο» γιὰ τοὺς ἀδελφούς Παράσχους, τὸν Γεώργιο πού ἦταν ἓνας καλὸς ποιητὴς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ, καὶ τὸν Ἀχιλλέως, πού ἦταν ἓνας ποιητὴς μεγάλος. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐκεῖνο πού σᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο, καὶ πού μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ κ' ἐδῶ, — γιὰ τὸ δὲν μποροῦσατε βέβαια νὰ ἔλθετε ὅλοι εἰς τὴν διάλεξίν μου, — εἶνε ἡ ἀγάπη, ἡ στοργή, πού συνέδεε τοὺς δύο αὐτοὺς ἀδελφούς. Μιὰ στοργὴ πού ἔμεινε πιά παρομιμώδης μιὰ ἀδελφική ἀγάπη, πού ἔκαμνε τοὺς συγχρόνους νὰ θαυμάζουν καὶ νὰ ποικιλοῦν τοὺς Παράσχους «νέους Διοσκούρους».

Ὁ Γεώργιος ἦταν δεκατέσσερα χρονία μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. Τοῦ ἐχρησίμευσε λοιπὸν σὰν πατέρα, προστατὴς, ὁδηγός, βοηθός καί, καθὼς

ἤξερε περισσότερα γράμματα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του, σὰ δάσκαλος. Ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, — ὁ Γεώργιος πέθανε στὰ 1886, — αὐτὸς τοῦ διώρθωσε τὰ ποιήματά του. Μερικοὶ μάλιστα λέγουν, ὅτι ἀπὸ τὴν μεγάλη του λατρεία πρὸς τὸν νεώτερον ἀδελφόν, ἔπαυσε σὲ λίγο νὰ γράφῃ, μολοντί ἦταν καλλιτέρας ποιητὴς ἀπὸ κεῖνον, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐπισκιάσῃ. Αὐτὸ δὲν τὸ πολυπιστεύω, γιὰ τὸ ἀπὸ τὰ λίγα σωζόμενα ποιήματα τοῦ Γεωργίου, δὲν φαίνεται πράγματι νὰ ἦταν ἀνώτερος ποιητὴς ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέως. Ἀλλ' ἀδιαφοροῦ... Κι' αὐτὴ ἡ οὐσία ἂν δὲν ἔγεινεν ἐκ μέρους τοῦ χάριν τοῦ λατρευτοῦ ἀδελφοῦ, ἔγεινεν ὅμως ὅλες ἡ ἄλλες, πού ἴσως εἶνε καὶ μεγαλῆτερες. Κανείς τέλος πάντων δὲν μπορεῖ νὰ καυχῇ ὅτι ἀγάπησε περισσότερον ἢ ἄνδρα ἀδελφόν τοῦ ἀπὸ τὸν καλόν, τὸν ἐνάρετο καὶ φιλόστοργον αὐτὸν Γεώργιο, πού ἔμεινε καὶ ἄγαθος, γιὰ νὰ ἔχῃ πάντα σὰν οἰκογένειά του τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀχιλλέως ὑπεραγαποῦσε τὸν Γεώργιο. Δὲν ἦταν δεῖγμα λατρείας πού νὰ μὴ τοῦ τὸ ἐδεῖξε ὅσο ζοῦσε. Κι' ὅταν τὸν ἔχασε, — δέκα σχεδὸν χρόνια πρὶν πεθάνῃ κ' ὁ ἴδιος, — τὸν ἐκλαψε ὅσο πικρὰ δὲν ἐκλαψε οὔτε τὸ παιδί του, τὸν Αἰμύλιον. Ὁ Ἀχιλλέως Παράσχος εἶνε καθαυτὸ ἓνας ἐλεγειάρχης ποιητὴς. Τὰ ἐλεγεῖα τοῦ εἶνε τὰ καλλιτέρα ποιήματά του. Καὶ πάλι ἀπὸ τὰ ἐλεγεῖα αὐτά, τὰ ωραιότερα εἶν' ἐκεῖνα πού ἔγραψε εἰς τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀκριβῶς γιὰ τὸ τὰ ὑπαγόρευσε ἡ βαθύτερη λύπη πού αἰσθάνθηκε εἰς τὴν λυπημένη του ζωὴ. Σ' αὐτὰ βρίσκαι καλὲς στίχους πού εἶνε ἀληθινὰ δάκρυα, κρυσταλλωμένα σὲ διαμάντια τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως. Παραδείγματός χάριν αὐτοί:

Δυὸ ἦμαστε ἀκόμῃ χθές, — ὅμως καὶ τώρα δύο. Καὶ τώρα! ὅσο ζῶ θὰ ζῇς στὸ μνήμα σου τὸ κρῶ. Ἀχ, τὰ δακρύα μοιάζουμε τὰ πολυαγαπημένα, τοὺς Διοσκούρους. Ἐχομε τὸ Χάρο μοιρασμένα. Καὶ τὴ Ζωή, ὡσὰν αὐτοὺς. Δὲν πέθανες ἀκόμα, ἔξω ἀπ' τὸν τάφο βρίσκεσαι, καὶ εἶσαι μέσ' [εἰς τὸ χῶμα]

Πάντα μαζί μου περπατεῖς, καὶ κοιτομαί μαζί σου ἔγώ σου λέω ἐξύπνησε! καὶ σὺ μοῦ λὲς [ἐνομιμῶ σου!]

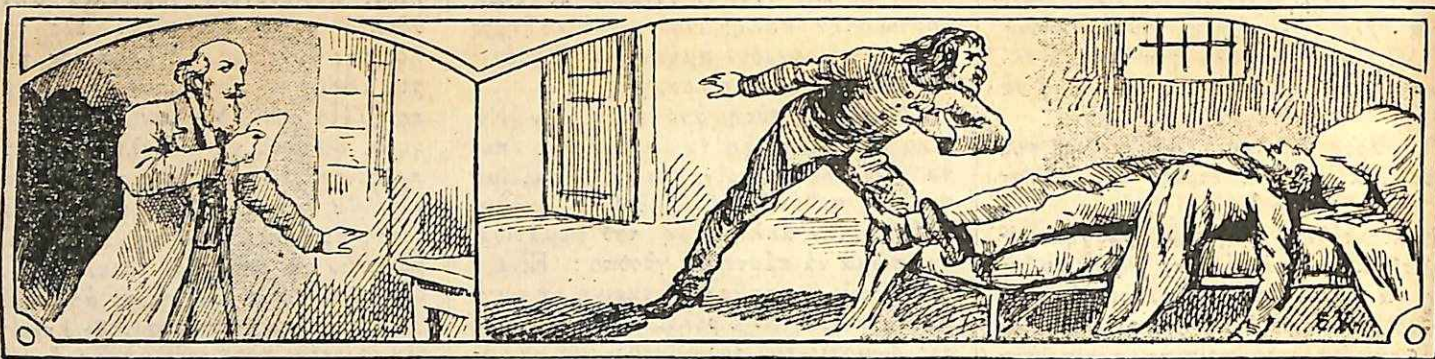
Ὅσο νὰ δώσῃ ὁ καλὸς Θεὸς νῆντα μωθοῦμε Ἀληθινὰ νὰ ζήσουμε κι' ἀλήθεια νὰ ταφούμε.

Κι' αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα, «Ἡ Ζήλεια μου».

Ὅλοι ζηλεύουν πλούτη, κάλλος, Νεότητα καὶ δόξαν ἄλλοι. Ἐγὼ τῆς Ζήλειας ἔχω πόνο Ἀδελφία σὰν κυττάζω μόνο.

Ὡ, τί ὠραῖα πού εἶνε! Ὤραῖα σὰν τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην. Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον στὸν κόσμον, παρὰ νὰ βλέπῃ κανείς ἀδελφία εἶσι ἀγαπημένα!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΡΟΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Δέν υπέφερε βέβαια διά τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ διὰ τὸν Μωρίς Ζιλλάρ, τὸν ὁποῖον δὲν ἤμποροῦσε τώρα νὰ ἐλευθερώσῃ, μετανοεῖ δὲ πικρῶς, καὶ τὸν ἐτυπτε φορὰ ἡ συνείδησις, διότι συγκατετέθη εἰς τὴν ἐκουσίαν φυλάκισιν τοῦ νεαροῦ ντέ-τεκτιβ.

Εἰς τὸν κρότον ποῦ ἔκαμεν ἡ θύρα ἀνοιγομένη, ὁ μαρκήσιος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χεῖλη του ἐψιθύρι-σαν:

— Τελος πάντων! ἡ ἀπάντησις... Ὁ συμβολαιογράφος...

— "Ὁχι, τὸν διέκοψε σαρκαστικῶς ὁ Σκυλοκέφαλος" ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἔδωκεν ἀκόμη σημεῖον ζωῆς καὶ αὐτὸ καταντᾷ ἀπελπιστικόν· ἀλλ' ἄς τὰ φρίσωμεν αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν. Ὁ γέ-ρος ποῦ βλέπετε, διαβάζει τὴν τύχη ἐτῆς γραμμῆς τῶν χειρῶν ὅπως σὲ βι-βλίο. Δόστε του τὸ χέρι σας. Μπορεῖ νὰ σὰς πῇ τίποτε ἐνδιαφέρον.

— "Ἀν ξέρῃ, ἄς μοῦ πῇ πότε θὰ βγῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλ..."

Ἀλλὰ ἓνα βλέμμα τοῦ Σκυλοκέφα-λου τὸν ἔκαμε νὰ φρίξῃ τὴν λέξιν ἡμι-τελῆ.

— "Ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, διώρθωσαν ἀμέσως ὁ Σίμων. Ἀλλὰ γιατί ὅχι; Ὁ γέρος μοῦ εἶπε πράγματα ἐκπληκτικώ-τερα. Ἐμπιστευθῆτέ του τὸ χέρι σας καὶ θὰ ἰδῆτε. Ἴσως θὰ σὰς πῇ γιατί ἀργεῖ τόσο ἡ ἀπάντησις ποῦ περιμένετε.

Ὁ μαρκήσιος ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν τὸν χειρομάντιν μὲ τὴν σκωτικὴν στο-λὴν καὶ τῷ ἔτεινε ἀδιαφόρως τὸ ἀρι-στερόν του χέρι.

— Δέν θὰ μείνετε καιρὸ ἐδῶ-μέσα, ἤρχισεν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ. Δυὸ μέρες ἀ-κόμη, τὸ πολὺ.

Ὁ μαρκήσιος ὤψωσε τοὺς ὤμους.

— Ὁ ἄνθρωπός σας, εἶπε, θέλει νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ ἐλπίδα, ποῦ δὲν μπορῶ πιά νὰ τὴν ἔχω. Μήπως τὸν ἐφέρατε ἐπίτηδες;

— Καθόλου! διεμαρτυρήθη ὁ Σκυ-λοκέφαλος. Ἐγὼ δὲν τοῦ εἶπα οὔτε λέξι!

— "ὦ, τώρα βλέπω καὶ κάτι ἄλλο! ἐρώναξεν ἔξαρνα ὁ ψευδομάντις, προ-σποιούμενος ἐκπληξιν μεγάλην.

— Τί; ἤρωτησεν ὁ Σκυλοκέφαλος· πές το γρήγορα!

— Δέν μπορῶ νὰ τὸ πῶ δυνατὰ, ἀ-πεκρίθη ὁ γέρος· εἶνε πολὺ μυστικόν... δὲν θὰ ἐτολμοῦσα...

— Πές μου το εἴτ' αὐτί, ἐπρότεινε ὁ μαρκήσιος, ἀκόμη δύσπιστος, ἀλλ' ἐ-πιθυμῶ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ σκηρὴ, τὴν ὁποίαν ἐξελάμβανεν ἀκόμη ὡς φάρσαν τοῦ Σκυλοκέφαλου.

— Στ' αὐτί μάλιστα, συγκατετέθη ὁ μάντις.

Τότε ἐσκύψεν ἄνωθεν τοῦ μαρκηρίου καὶ τῷ ἐψιθύρισε γαλλικά, ὅσον σιγώ-τερα ἤμποροῦσε:

— Κρατῆστε τὴν ἐκπληξί σας... φα-νῆτε ἀδιάφορος, ὅλως διόλου ἀδιάφορος... Εἶμαι ὁ Μωρίς Ζιλλάρ!

Ὁ μαρκήσιος συνεκρατήθη καὶ ὁ ντέ-τεκτιβ ἐξηκολούθησε:

— "Ἐχετε θάρρος! Ἐκεῖ στήν ἄκρη, κοντὰ στήν πόρτα, ἔρριξα ἓνα πακετάκι. Ὑποσχεθῆτέ μου, ἐνὶ θάκοι, ὅτι θὰ ἀποδοῦναι κατὰ γράμμα τὰς ὁδηγίας ποῦ θὰ βρῆ-τε καὶ-μέσα. Καὶ ἐλπίζετε!"

Ὁ μαρκήσιος ἔνευσε μὲ τρόπον εἰς τὸν Μωρίς ὅτι ἐνόησε καὶ ὅτι θὰ συνε-μορφοῦτο πιστῶς.

— Λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις, ἡ φοβερὰ, τί ἦταν; ἤρώτα μετ' ὀλίγα λε-πτὰ ὁ Σκυλοκέφαλος τὸν γέροντα στρα-τιώτην, ἐνῶ τοῦ ἐπλήρωνε τὴν ἀξίαν τοῦ «γουρουνιοῦ» του. Ἐλα τώρα, εἶματτε οἱ δυὸ μὰς· πές μου τὴν καὶ μένα.

— Δέν μπορῶ, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς ἀποχαίρει τὸν ληστὴν, δὲν θὰ τὸ πι-στεύατε.

— Θὰ τὸ πιστεύσω, ὅ,τι κι' ἂν εἶνε!

— Μάθετε λοιπόν, ὅτι καὶ οἱ δυὸ αὐ-τοὶ τζέντλεμαν θὰ πεθάνουν ἐξαφνικά καὶ πολὺ γρήγορα. Τὰ χεῖριά τους τὸ λέγουν καθαρώτατα.

— Ἀδύνατο!

— Ἐκεῖνο ποῦ σὰς λέγω. Τὸ χέρι δὲν μὲ γελᾷ ποτέ. Θὰ πεθάνουν κι' οἱ δυὸ!

Ὁ ψευδομάντις ἔφυγε καὶ ὁ ἀρχιλη-στής ἔμεινε συλλογισμένος.

Δέν τοῦ ἀρέσει καθόλου ἡ τελευταία αὐτὴ προφητεία!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὑπνος ποῦ μοιάζει μὲ θάνατον.

Ἀκόμη μίαν φορὰ, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐπετύγχανεν ἓνα θαυμασίον σκέδιον. Μεταμεινόμενος, κατώρθωσε νὰ γελᾷ-σῃ ὅχι μόνον τοὺς ἐγθροῦς του, τὸν Σκυ-λοκέφαλον καὶ τὸν Ράλλ, διὰ τοὺς ὁ-ποίους αἱ ἐπιτυχέστεραι μεταμορφώσεις δὲν εἶχαν μυστικόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία τὸν κατεζήτει ὡς «Ρ», δραπέτην κατὰδικον.

Διότι μάλιστα ἐγνώστη ἡ δραπέτευσίς του, ὅλα τὰ λαγωνικά τῆς λονδινεῖας ἀστυνο-μίας ἐτέθησαν εἰς κίνησιν. Ἀν τὸν συνε-λάμβανον, θὰ τὸν ἐφυλάκιζαν πάλιν καὶ βεβαίως θὰ ἄρχοιτο πολὺ ξὺς νάποδειγθῇ ἡ ταυτότης του. Ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς δυσκολίας, χάρις εἰς τὴν τελείαν του μεταμόρφωσιν, τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμίαν, τὸ τέχνασμά του, ὡς εἶδα-μεν, ἐπέτυχε θαυμασίως.

Μάλιστα ἔμειναν μόνοι, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ μαρκήσιος Δερνύ, —κα-θένας, ἐννοεῖται, χωριστά, — ἄνοιξαν τὸ πακετάκι ποῦ τοὺς εἶχεν ἀρίστη ὁ Μω-ρίς Ζιλλάρ.

Περιεῖχεν ἓνα μικρὸ κουτάκι μὲ μίαν λευκὴν σκόνην καὶ ἓνα γραμματάκι, γραμμένο μὲ τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ ντέτε-κτιβ, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν:

«Ἡ σκόνη αὕτη ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ θυβίξῃ εἰς ληθαργικὸν ὕπνον, ἐντελῶς ὅμοιον μὲ θάνατον, διαρκοῦντα τρεῖς ἡ-μέρας. Εἶνε ἰνδικὸν φάρμακον, εἰς τὸ ὁ-ποῖον ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, διότι ἐκεῖνος ποῦ μοῦ τὸ ἔδωκε, τὸ ἐδοκί-μασεν ὁ ἴδιος. Ὅταν θὰ τὸ πάρετε, ἡ καρδιά σας θὰ κτυπᾷ τόσο σιγὰ, ὥστε καὶ ὁ ἐμπειρότερος ἱατρός θὰ σὰς ἐκλά-βῃ ὡς νεκρόν. Τὸ αἷμά σας θὰ κυκλο-φορῇ θραδύτατα καὶ τὸ προσωπὸν σας θὰ γίνῃ σὰν τὸ κερί.

«Ὁ Σκυλοκέφαλος θὰ νομίσῃ βέβαια, ὅτι ἐδηλητηριάσθητε διὰ νάποφύγετε τὰ βασανιστήριά του. Ἐφρόντισα νὰ τὸν προετοιμάσω δι' αὐτὴν τὴν ιδέαν μὲ τὰς προσητείας μου.

«Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ κακοῦργος θὰ φρον-τίσῃ διὰ τὴν ταφὴν σας, ἡ ὁποία θὰ γί-νῃ νύκτα, διὰ νὰ μὴ μυρισθῇ τίποτε ἡ Ἀστυνομία. Ἀλλὰ μὴ φοβάσθε! Ὅτι εἶμαι ἐκεῖ μὲ μερικὸς φίλους, θὰ ἐπι-

πέσω κατὰ τῶν νεκροθαπτῶν τοῦ Σκυ-λοκέφαλου καὶ θὰ τοὺς διασκορπίσω.

«Αὐτὸ μόνον ἤμποροῦσα νὰ κάμω, διότι κι' ἐγὼ καταζητοῦμαι ὑπὸ τῆς Ἀ-στυνομίας τοῦ Λονδίνου. Ὅθ' ἦτο ἀδύνα-τον νὰ προσβάλω φανερά τὸν Σκυλοκέ-φαλον, χωρὶς νὰ συλληθῶ.

«Ἐχετε θάρρος κι' ἐμπιστοσύνην. Θὰ ἐπιτύχω!»

Τὸ γόητρον, τὸ ὁποῖον ἐξήσκει ὁ νεα-ρὸς ντέτεκτιβ ἐπὶ τῶν φίλων του ἦτο τόσο μεγάλον, ὥστε χωρὶς τὸν παρα-μικρὸν δισταγμόν, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ μαρκήσιος Δερνύ ἐπῆραν τὴν σκόνην ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς.

Εἰς τὰς πέντε, ὁ Σκυλοκέφαλος, συλ-λογισόμενος πάντοτε τὴν παράδοξον προ-φητείαν τοῦ Σκώτου, ἀπεφάσισε νὰ ἐπι-σκερθῇ τοὺς αἰχμαλώτους του.

Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐκρατεῖτο ὁ μαρκήσιος, οἱ φίλοι του τὸν εἶδαν νὰ ἐπιστρέφῃ τρέγων, μὲ μεγάλας κραυγὰς καὶ χειρονομίας.

Εἶχεν ἰδῆ τὸν μαρκήσιον ἐξηπλωμέ-νον εἰς τὸ κρεβάτι του, ἀναίσθητον, μὲ τὰ χεῖρα κρεμασμένα καὶ τὸ πρόσω-πον πελιδνόν.

— Εἶνε νεκρός! ἐτραύλισε ὁ Σίμων. Ἀνυπόκρινος!

— Ἀ μπᾶ! ἔκαμεν ὁ Ράλλ, πλησι-άζων τὸ σῶμα. Δέν εἶνε δυνατόν' ἓνας τζέντλεμαν δὲν αὐτοκτονεῖ ποτέ, κι' αὐτὸς ἦταν ἓνας τζέντλεμαν ἀληθινός. Κάνετε λάθος· ὅθ' εἶνε μόνο λιποθυ-μισμένος.

Ἀλλ' ἄφ' οὗ τὸν ἐξήτασε καλλίτερα, ἐπείσθη καὶ αὐτὸς ὅτι πράγματι ὁ μαρ-κήσιος δὲν ἦτο ζωντανός.

— Τὸ σῶμα εἶνε ἀκόμη ζεστό, παρε-

τήρησεν ὁ βασιλεὺς τῶν μεταμορφωτῶν αὐτὸ σημαίνει ὅτι μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας ὁ αἰχμαλώτος αὐτοκτόνησε.

Ἐξαρνα ὁ Σκυλοκέφαλος ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του κι' ἐρώναξε:

— Καλὰ τὸ εἶπε κεῖνος ὁ γέρος!.. Καὶ στήν ἀρχὴ δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστεύ-σω... Πᾶμε γρήγορα στὸν ἄλλον!..

Καὶ ὁ ἄλλος, δηλαδή ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ, ἐφαίνετο ἐπίσης νεκρός. Ἐξη-πλωμένος ἀνάσκελα, μὲ τὸ πρόσωπον λευκότερον καὶ ἀπὸ κερί, ὁ Ἀμερικαν-ὸς δὲν ἀνέπνεε διόλου...

Εἰς μίτην ὁ Σίμων ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του ἓνα καθρέπτην· τὸ γυαλί ἔμεινε καθαρῶτατον· τὸ ὁποῖον ἔδειχνεν ὅτι οὔτε ἕλκος ἀναπνοῆς δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χεῖλη.

Εἰς μίαν τσέπην τοῦ αὐτόχειρος εὐ-ρέθη ἓνα κουτάκι ἄδειον, τὸ ὁποῖον—δὲν ἔμεινε περὶ τοῦτου ἡ ἐλαχίστη ἀμφι-βολία,—θὰ περιεῖχε τὸ δηλητήριον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΕΕΙ Ο ΚΟΥΚΟΣ...

Εἶπε ὁ Κούκος στὸν Ἀητό:
— Τὰ καμπίσια τὰ πουλιά
Δέν γὰρ σένα τὸ καὶ τό:
Ποιὸν μᾶς δῶσαν Βασιλιᾷ
Θέλετε νὰ μάθετε;
Στὰ βουνὰ ποῦ κάθεται
Καὶ δὲ συγχοκατεβαίνει,
Γιὰ νὰ ἰδῇ ὅ,τι μᾶς τυχαίνει!
— Μὰ καὶ σὺ ἔπρεπε νὰ εἴπῃς
Δίχως διόλου νὰ ντραπῇς:
Ἀμναλία μου, μάθετε,
Στὰ ψηλὰ ποιοὺς κάθεται,
Βλέπει πὺ καλύτερα!
Καὶ θεωρεῖ... μακρύτερα!

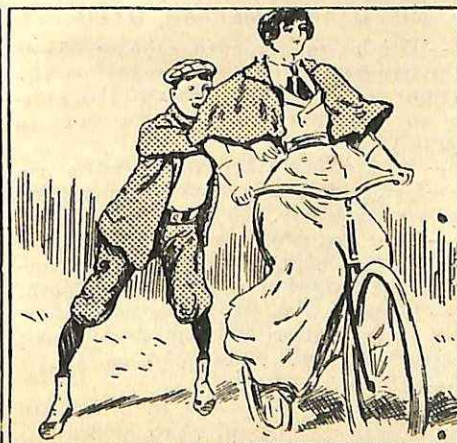
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

— Περιέργο! Πῶς αὐτὴ ἡ ὁραία πο-δηλάτις ἔχει ἔτσι ἄσχημα πόδια; Καὶ δὲν μοιάζουν σὰν ἀνδρικά;...

— Ἀπλούστατα· ἦταν ὁ δάσκαλός της, ὁ κ. Στραβοκάνης, ποῦ τὴν ἐκρατοῦσε ἀ-πὸ πίσω, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ», Κεφ. ΙΒ' α.)] *Ευναρμολόγησις Εἰκόνης*

Με αὐτὲς τῆς σκόρπιες νότες καὶ τὰ διάφορα μουσικὰ σημεῖα, νὰ σχηματι-σθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀρχιμουσικοῦ.

6.) Πλῆγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Στυλιανοῦ Μ. Δορῆ.

		ΟΝ		
	ΠΑ	ΜΑΙ	ΛΑ	
ΚΟ	ΣΠΑΡ	ΠΑΙ	ΤΡΑΙ	ΤΗ
	ΡΙΝ	ΝΑΥ	ΘΟΣ	
		ΚΑ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-ται, ὥστε νάποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

γ.) Μεταγραμματισμός

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλβανοφάνου Ἡπειρώτου
Βγάλε κάπα, βάλε μῆ.
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ,
Ἀπὸ κατὶ ποῦ φωτίζει,
Κάτι ἄλλο ποῦ σκουπίζει.

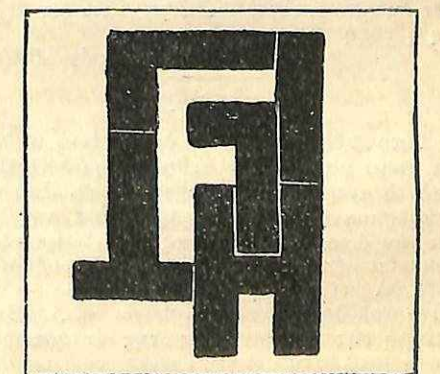
δ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Enigme

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑσπεράδας

Je suis un mot léger,
Formé de cinq voyelles;
Un S est le seul nœud
Qui les unit entre elles.

Ῥύσεις τοῦ 14ου βύλλου

α.) Ἴδου πῶς σχηματίζεται τὸ F.—
β.) Λονδίνον, Λιβερπούλη. Ὁ ξφόρδης, Βριστέλη.— γ.) Les grandes pen-sées viennent du cœur.

*Ιδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β'.

ΠΕΘΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Λουλουδί που όταν άνοιξης
ροδοφύγεε ή αύγη
και τὸ μεσημεριάτιζο
σὲ μάρανε λιοπύρι,
Γραφτὸ ἦταν αὐριο νὰ μὴ ἰδῇ·
τὸν ἥλιο ποὺ θὰ βγῇ,
γιατὶ στὴν κούαν ἀγκαλιά
τοῦ χάροντα ἔχεις γύρει.

*Επέθανες χωρίς γιὰ σὲ
νὰ λυπηθῇ κανεὶς.
—ἀλήθεια! Ποιὸς θὰ πρόσεχε
σ' ἕνα νεκρὸ λουλουδί—
Μὰ ἔσθ', στὸν πόνο καθενός,
ψυχὴ μου, ποὺ πονεῖς,
ἔψαλες στὸ χαμό του ἔσθ'
τὸ τελευταῖο τραγοῦδι!

*Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ

*Ο μικρὸς Τάκης εἶνε ὁ τυχερότερος
τοῦ σπιτιοῦ καὶ πολὺ καμαρώνει ὅταν
ἀκούῃ τὰ τοῦ τὸ λένε.

—Ἐννοεῖς; Τάκη, τοῦ λέει ὁ μπαμπᾶς
του μιά μέρα θὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα λαχείο
κ' ἐκεῖ πιά θὰ φανῇ ἂν εἶσαι ἀληθινὰ
τυχερός.

—Α! νάι, μπαμπᾶ, λέγει ὁ Τάκης, κα-
λὰ τὸ θυμήθηκες! Πάρε μου, θὰ μοῦ τύ-
χη, εἶμαι βέβαιος.

Τὸ λαχεῖον ἠγοράσθη καὶ ἀνεμένετο ἀ-
νυπομονῶς ἡ κλήρωσις. Ἦτο τόσο βέ-
βαιος περὶ τῆς τύχης του ὁ Τάκης, ὥστε
ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εὐχότανε τί καὶ τί θάγοράσῃ
μὲ τὰ κέρδη...

*Εφημερίδες! οἱ νεκροδισμολογοὶ ἀριθμοὶ
τοῦ λαχείου! ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ἐφη-
μεριδοπώλου. Ὁ Τάκης ἔτρεξε μὲ πάλ-
λουσα καρδιά καὶ ἠγόρασε μιά εφημερίδα.

Παρετήρησε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν, τίποτε!
τὸν δεύτερον... τοὺς τελευταίους... τίποτε
τίποτε! «Ἀχ, τί ἀτυχὸς ποὺ εἶμαι!» ἐφώνα-
ξε, καὶ ἄρχισε νὰ κλάμματα.

Δὲν ἦταν φυλάργυρος ὁ Τάκης, γι' αὐτὸ
δὲν τὸν ἐμέλλε τόσο γιὰ τὰ χρήματα ποὺ
δὲν ἐκέρδισε, ἀλλὰ ἔκλαιγε γιατί δὲν ἐφάρ-
γη ἡ τύχη του.

*Ἀντίς Ἡλίου

*Ἡ... Ἡ...

Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ δείξῃ πειρὸ καθα-
ρά, πειρὸ φαγερὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμία,
ἀπὸ τὸ μικρὸν αὐτὸ διασκευτικόν, ἀπὸ τὴν
μικροσκοπικὴν λέξι «ἦ». Μοναχὸ ἕνα γράμ-
μα τὴν ἀποτελεῖ καὶ ὅμως πόση εἰρωνεία
ἐγκλείει μέσα της! Πόσον εἶνε φοβερὴ!

*Ἡ θὰ ἐπιτύχῃ ἡ θὰ παύσῃ νὰ ζῷ—Ἡ
αὐτὸ ποὺ θέλω θὰ κατορθώσω ἡ... Στὴ
στιγμὴ τῆς μεγαλυτέρας τῆς ἐντάσεως ἡ
ψυχὴ μας, στὴ στιγμὴ ἐκείνῃ τῇ μεγάλῃ
κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχει συγκεντρώσει ὅλην

τῆς τῇ θέλῃ καὶ εἶνε ὀπλισμένη οὕτω
μὲ μιά ἀκαταγώνιστη δύναμι, καὶ σαυτὴ
ἀκόμη τὴν στιγμὴν δὲν τολμᾷ ν' ἀποβλέψῃ
μετὰ βεβαιότητος ἐπιτυχίας πρὸς ἕνα ἐπι-

διώξιμον σκοπὸν, δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ
βαδίσῃ τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον τῆς ἐπι-
θυμίας της, ἀλλὰ πλαγίως ἀνοίγει κατω-
φερὴ διέξοδον διὰ τοῦ διασκευτικοῦ.

*Ἀραγε ὑπῆρξε ποτὲ κανεὶς ποὺ νὰ ἔλεγε
χωρὶς τὸ φοβερὸν «ἦ» «θέλω τοῦτο», «θὰ
ἐπιτύχῃ τοῦτο» καὶ ἐπιτύγγανε;

*Ἀν νάι, ὑπῆρξε τῷ ὄντι μέγας, ὑπεράν-
θρωπος!

*Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

1.

*Ἐνας γέρος μὲ παιδάκι
Ἄπ' τὸ χεῖρ βασταγμένο,
Βοήθαε τὰ βήματά του·
Τοῦ παιδιοῦ ἡ τὰ δικὰ του;

Τὸ παιδάκι τώρα μόλις
ἄρχισε νὰ περπατῇ.
Καὶ ὁ δύστυχος ὁ γέρος
τώρα πιά ραβδί κρατεῖ.

Καὶ ὁ ἕνας μὰ κι' ὁ ἄλλος
βόηθαε τὸν σύντροφό του
Γιατὶ ἔβλεπε πῶς εἶνε
τοῦτο καὶ καλὸ δικὸ του.

2.

Χαράστωνε ποὺ βλέπει
τὰ πράγματ' ὅλα ρόδινα
Θὰ ζήσῃ—καὶ τοῦ πρέπει—
χρόνια πολλὰ κι' ἀνόδυνα.

3.

Ποιὸ εἶνε ὁμορφώτερο,
ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι,
ἡ θάλασσα ἢ τὸ βουνά,
τὸ κύμα ἢ τὸ χορτάρι;

*Ὅλα ἔχουνε καὶ κατὶ τι
μὴ ἀγτίδα, ἕνα χάδι.
Τὸ φιλί, τὸ ἄρωμα,
τὸ φῶς ἢ τὸ σκοτάδι.

*Ἰδιότροπη

ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

*Ἐσὺ θὰ τσακίσῃς τὰ καρδιά, ἔλεγα
στὴν ὑπερήφανη, ἐγὼ θὰ κοπανίσω τὴν
ζάχαρ' γογγύζον, γιατί πρέπει νὰ εἶνε ἔτοι-
μο τὸ γλύκισμα τὸ μεσημέρι γιὰ τὸ
τραπέζι.

—Κι' ἐγὼ δὲν θέλεις νὰ σοῦ κάνω τί-
ποτε; μοῦ λέγει μὲ παράπονο ἡ πενταε-
τὴς ἀνεψιὸς μου.

—Πῶς ὄχι! περιέμενε καὶ τώρα κατὶ θὰ
σοῦ βροθῇ καὶ σένα! νά, ὅταν ἀκούς τὸ κου-
δοῦνι, νὰ τρέχῃς ν' ἀνοίγῃς τὴν πόρτα.

—Τί καλὰ! νά, κι' ἐγὼ τί ὠραία δου-
λειά θὰ σοῦ κάνω! θὰ μὲ δώσῃς ὅμως
ἔπειτα ἕνα μεγάλο κομμάτι γλυκό, ἔ;

—Βέβαια.

*Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸ γλυκό ἦτο
ἔτοιμο, καὶ κατεγινώσθη νὰ τὸ κόβω, κα-
θὼς δὲ ἔδωκα στὴν ἀνεψιὸς μου τὸ με-
γάλο κομμάτι ποὺ τῆς ὑπεσχεθῆν, ἔφαγα
κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι.

*Ἡ ἀνεψιὸς μου, ἡ ὁποία δὲν ἐξέχασε
καθόλου τὰ καθήκοντά της, τρέχει στὴν
πόρτα κρατώντας στὸ χεῖρ τὸ γλύκισμα
ποὺ τῆς εἶχε δώσει.

*Ἀνησυχοῦσα ὅμως, ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ
γυρίσῃ, ἐπῆγε ἡ ἰδία νὰ ἰδῇ τί κάνει, καὶ
εὐρέθηκα παρῶσα στὴν κατωτέρω ἀφελῇ
σκηνῇ.

—Τώρα σοῦ δίνω ψωμί, γιὰ πῆς μου
ὅμως, ἔχεις ζάχαρ' σπῖτι σου;

—Ὁχι, ἀρχοντοπούλα μου.

—Καρδιά;

—Ὀύτε.

—Εἶσαι φτωχὴ λοιπόν; νὰ σοῦ δώσω
ἐγὼ αὐτὸ νὰ τὸ πάρῃς γιὰ τὸ παιδάκι σου,
ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ τοῦ κάμῃς τόσο ὡ-
ραῖο γλυκό· εἶνε καλλίτερο ἀπὸ ψωμί.
Πάρ' το λοιπόν.

*Ἡ ζητιάνη στὴν ἀρχὴ δισταζούσα, ἐπῆ-
ρε ἐπιτέλους τὸ γλύκισμα, ἀφοῦ ἐφίλησε
πολὺ τὸ χεράκι ποὺ τῆς τὸ ἔδωκε.

Μπορούσα νὰ μὴν ἀνταμείψω τὴν μι-
κροῦλα ἀνεψιάν μου, ἕνα δευτερομεγάλο
κομμάτι, διὰ τὴν μεγάλῃν τῆς θυσίαν;

*Ἡρωτοπούλα

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΣΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

*Ἀφιερωμένο στὸν Ἡρώα τοῦ 1913.

Διηγοῦνται γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Γε-
ρασιοῦ (Κρητικοῦ χωριοῦ) τὸ ἑξῆς νόστιμο
ἐπεισόδιον:

*Ἐνας ἄπ' αὐτοὺς ἐπῆγε μιά σελινοφώ-
τιστὴ νύκτα νὰ τραβήξῃ νερὸ ἀπὸ τὸ πη-
γάδι, ὅτε ἐντρομος βλέπει τὴν πανσέληνον
νὰ γυαλίσῃ μεσ' στὰ νερά. «Ὁι!! γιὰ τὸ
θεῖον τοῦ Θεοῦ, δουλειὰ ποὺ τὴν ἐπάθα-
μενε, τρέξτε, χωριατοί, τὸ φεγγάρι ἔπεσε
στὸ πηγάδι. Φέρετε τὴν ἐγκυβερνῆσιν καὶ
νὰ τ' ἀνασύρουμεν.»

Οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν μὲ τὰ ζήτηθέντα,
ἐρριψαν τὰ τεγκιέλια μ' ἕνα χονδρὸν
σκονιὶ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ δώσουν πί-
σω στὸν οὐρανὸ τὸ ὠραῖο του νυκτερινὸ
στολίδι. Ὅταν δὲ τὸ τεγκιέλι ἔπιασε μιά
μεγάλῃ πέτρα,

*«Α!! καὶ τὸ πιάσαμεν» φωνάζουν οἱ
χωρικοὶ καὶ μιά μεγάλῃ ἀνθρωπίνῃ σειρᾷ
ἐσχηματίζετο γύρω ἀπὸ τὸ σκονιὶ. Ἐξα-
φνὰ αὐτὸς σπάει καὶ νὰ σοῦ οἱ κα-
λοὶ μας χωρικοὶ βρεθῆκαμε ὅλοι ἀνάσκε-
λα κυττάζοντας τὸν οὐρανόν, ὅπου, ὁ τοῦ
θαυμάσιου, βλέπουν τὸ φεγγάρι νὰ παίζῃ
νυκνηγτὸ μὲ κατὶ μικρὰ συννεφάκια.

*Ἐπείσαμενε, χωριατοί, φωνάζουν μὴ
γίγαιε ποὺ τὸ πετάξαμεν»!!

*Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Κόκκινο-κόκκινο καὶ γελαστὸ κρέμε-
ται τὸ τριαντάφυλλο ἀπὸ τὴν τριανταφυλ-
λιά καὶ περηφανεύεται, βλέποντας τὴν ὁ-
μορφιά του στὰ κρυσταλλένια νερά τῆς
λίμνης ποὺ τὴν καθρεφτίζει. Ὁ ἀνεμος τὸ
χαϊδεύει ἀπαλά-ἀπαλά καὶ ὁ ἥλιος τοῦ
στέλνει γλυκὰ φιλιάκα μὲ τὴν ἀχτίδα του.
Μιά ὁμοσ τσουκνίδα ποὺ ἦταν ἐκεῖ

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ ΤΟΥ ΕΞΕΠΛΕΘΜΑΤΟΣ

Οἱ Πράκτορες, ὅσοι μοῦ ὀφείλουν ἀ-
κόμη ἀπὸ πώλησιν φύλλων, δὲν θὰ λά-
βουν παρὰ μόνον ἕως τὸ πρὸς ἑξῆς 17ον.
Ἀπὸ τοῦ 18ου ἡ ἀποστολὴ θὰ διακοπῇ
ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ, Οἱ
ΟΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΕΞΩΦΛΗ-
ΣΗ ΤΕΛΕΙΩΣ ΤΟΝ ΛΟΓΑΡΙΣΜΟΝ
ΤΩΝ, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ γί-
νῃ ἡ διεκπεραίωσις τοῦ ἐν λόγῳ φύλλου.

Εἰς τὸ μέτρον τοῦτο προβαίνω ἐξ
ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης, ἀλλ' ΕΞ Α-
ΝΑΓΚΗΣ διότι ἐνεκα τῆς φοβερᾶς ὑ-
περτιμώσεως τοῦ χάρτου, πρέπει νὰ εἰσ-
πράττω χρήματα, διὰ νὰ εἰσπράττω νὰ
τυπώσω τὰ ἐπὶ πλέον διὰ τοὺς Πράκτο-
ρας φύλλα. Μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν μάλ-
ιστα τῶν Πρακτόρων, θὰ τυπώσω τό-
σα μόνον φύλλα ἀγοραστῶν, ὅσα θὰ χρει-
άζονται διὰ τοὺς Πράκτορας ἐμείνουσ,
οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν ἐξοφλήσῃ ἐγκαίρως
τοὺς λογαριασμοὺς των. Ἐπομένως οἱ
ἄλλοι, οἱ καθυστεροῦντες, εἰς ἀντικρίσιν
νὰ πληρώσουν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ
18ου φύλλου καὶ νὰ παραγγείλουν ἀν-
τίτυπα διὰ τοὺς ἀγοραστὰς των, τρέχουν
τὸν κίνδυνον νὰ μὴ εὕρουν διαθέσιμα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

*Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἑυκλείδου
τὴν 15 Μαρτίου 1916

ΤΑ ἑξῆς περιεργά μ' ὁρᾷς ὁ Ἀντιρω-
μένος Κοιρανιέας: «Ἦθελον νὰ σοῦ γράψω
πολλὰ, ἀλλὰ μ' ἔχει πιάσῃ σήμερα κατὶ τι, ποὺ
δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω. Αἱ ἰδέες ποὺ μοῦ ἐ-
χονται, χοροπηδοῦν στὸ κεφάλι μου, καὶ τὴν
στιγμὴν ποὺ τὰς συγκεντρώνω καὶ τὰς τυκτο-
ποιοῦ, μία ἀόρατος δύναμις μοῦ τὰς παίρνει, μοῦ
τὰς κλέβει, καὶ ἐστὶ πάει λέοντας». —Δὲν εἶνε
τίποτε αὐτὸ. Πολλοὶ τὸ παθαίνουν τώρα τὴν
ἀνοιξιν. Μία χώνωσις, ποὺ διακεῖ ολίγας ἡ-
μέρας περὶ τὴν ἰσημερίαν. Καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ
φίλου μου ἐργάτῃ ἀκριδῶς τὴν 9 Μαρτίου.

Ναί, Ἐνετικὴ Λέον, ἡ «Σφίγς τῶν Πάγων»
τοῦ Βέρν, ποὺ τόσο σοῦ ἀρέσει, σχετίζεται ἡ
μᾶλλον συμπληρώνει τὸ περίφημον μυθιστόρημα
τοῦ Ἐδγὰρ Πόε «Περὶπέτειαι τοῦ ἐν Ναντου-
κέτῃ; Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύρι». Ἦθελον νὰ
τὸ δημοσιεύσω κάποτε κ' ἐγώ, ἀλλὰ τὸ ὅρος
τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως εἶνε πολὺ
βαρὺ γιὰ παιδί.

Ὁ νέος Χαλασμός Κόσμου—διότι εἶχα ἄλ-
λους δύο μετ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ἄλλοτε, —μὲ
παρακαλεῖ νὰ πᾶ στοὺς συνδρομητάς «νὰ μὴ φο-
βηθοῦν ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ, διότι κανεὶς δὲν
θὰ πάθῃ κακόν, παρὰ μόνον ἂν τὸν πειράξῃ».

Μὲ ἄλλους, λόγους... ἀς φυλαχθοῦν.

*Ἐκαμει πολὺ καλὰ νὰ μοῦ τὰ γράβῃς, Χου-
σὴ Ἀντίς, διὰ νὰ ἀνακουφισθῇς. Ἀλλὰ εὐχόμαι οἱ
φῶδες σου νὰ εἶνε μάταιοι, νὰ νικήσῃ ἡ φύσις
καὶ ἡ ἀδελφούλα σου νὰ ζήσῃ. Μὲ ὅλην τὴν καρ-
διά μου, περαστικά!

Τὸ ἀντίθετον, φαίνεται, τοῦ Βορείου Σέλαος,
εἶνε ἡ Μανιατοπούλα. Ἐφῆκε ἀπλῶς νὰ ἰδῇ
ἐν ποντικαίᾳ στὴν τραπέζια «νὰ τὴν κυττάξῃ
μὲ κατὶ γυαλίστῃ ματιά», διὰ νὰ ἀναστατώσῃ,
τὸ σπῖτι ἀπὸ τῆς φωνῆς, νάφῃ τὸ φρεγγτὸ τῆς
καὶ νὰ κλεισθῇ στὸ γραφεῖόν της τοῦ ὁποῦ ἐβοῦ-
λωσε καὶ τὴν κλειδαρότρυπα. Καὶ ὁ πατέρας
της τότε τῆς ἔκανε τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα:

Τί εἶν' ὁ ἄνθρωπος; Μηδὲν, ἀσήμαντον σκουληκί,
Ἄφ' ὅπου μορφή σ' ἐμὴ στιγμὴ κ' ἐνα μικρὸν ποντίκι.
Νὰ τὸν ἀφίσχῃ νηστικό!! Κ' ἐνῶ γελᾷ καὶ παίζει,
Νὰ τὸν κἀνῃ νὰ πηδᾷ ἐλάνω στὸ τραπέζι!

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους.

* *

*Ἡ μεγάλη ἀδελφὴ, δείχνουσα στὸν Κωστά-
κῃ τὸν χάρτην:

—Νά, Κωστάκη, ἐδῶ εἶνε ἡ Σμύρνη.

Καὶ ὁ Κωστάκης, ἐκπληκτός:

—Καὶ ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς;

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

* *

*Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Βουνὸ τῆς Μανωλιάδας.

*Ἡ... Ἡ...
Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ δείξῃ πειρὸ καθα-
ρά, πειρὸ φαγερὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμία,
ἀπὸ τὸ μικρὸν αὐτὸ διασκευτικόν, ἀπὸ τὴν
μικροσκοπικὴν λέξι «ἦ». Μοναχὸ ἕνα γράμ-
μα τὴν ἀποτελεῖ καὶ ὅμως πόση εἰρωνεία
ἐγκλείει μέσα της! Πόσον εἶνε φοβερὴ!

*Ἡ θὰ ἐπιτύχῃ ἡ θὰ παύσῃ νὰ ζῷ—Ἡ
αὐτὸ ποὺ θέλω θὰ κατορθώσω ἡ... Στὴ
στιγμὴ τῆς μεγαλυτέρας τῆς ἐντάσεως ἡ
ψυχὴ μας, στὴ στιγμὴ ἐκείνῃ τῇ μεγάλῃ
κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχει συγκεντρώσει ὅλην

τῆς τῇ θέλῃ καὶ εἶνε ὀπλισμένη οὕτω
μὲ μιά ἀκαταγώνιστη δύναμι, καὶ σαυτὴ
ἀκόμη τὴν στιγμὴν δὲν τολμᾷ ν' ἀποβλέψῃ
μετὰ βεβαιότητος ἐπιτυχίας πρὸς ἕνα ἐπι-

διώξιμον σκοπὸν, δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ
βαδίσῃ τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον τῆς ἐπι-
θυμίας της, ἀλλὰ πλαγίως ἀνοίγει κατω-
φερὴ διέξοδον διὰ τοῦ διασκευτικοῦ.

*Ἀραγε ὑπῆρξε ποτὲ κανεὶς ποὺ νὰ ἔλεγε
χωρὶς τὸ φοβερὸν «ἦ» «θέλω τοῦτο», «θὰ
ἐπιτύχῃ τοῦτο» καὶ ἐπιτύγγανε;

*Ἀν νάι, ὑπῆρξε τῷ ὄντι μέγας, ὑπεράν-
θρωπος!

*Ἑλληνικὴ Αἴγλη

*Ἡ ἀνεψιὸς μου, ἡ ὁποία δὲν ἐξέχασε

καθόλου τὰ καθήκοντά της, τρέχει στὴν

πόρτα κρατώντας στὸ χεῖρ τὸ γλύκισμα

ποὺ τῆς εἶχε δώσει.

*Ἀνησυχοῦσα ὅμως, ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ

γυρίσῃ, ἐπῆγε ἡ

πὸ τὰ «Συντρίμματα» τὸ πρῶτον εἶνε χειριζομένην.—Τὸ «Ἡ...Η» ἐνέχει μίαν λεπτοτάτην παρατήρησιν.—Καὶ τὸ «Φεγγάρι στὸ πηγᾶδι» λαϊκόν, νοστιμώτατον.—Τάλλα ἀπλῶς καλὰ, μᾶλλον συνευρισμένα. Καὶ διὰ τὴν δημοσιεύσιν, τὰ ἐδιόρθωσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἀλλὰ μικρὰ πράγματα. Ἐν γένει ἡ Σελὶς μας ὡραία καὶ...μεγάλη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγνόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Μωρίς Ζυλλάο, ἀ. (ΑΘ). Ἀγνής, ἀ. (ΑΚ). Ἀνθιμένη Κερασιό, κ. (ΚΜ). Ἐλλην Ἀεροπόρος, ἀ. (ΣΚ). Ἡρωϊκὴ Ὑδρα, κ. (ΣΠ). Τρελλὴ Μελαχροινούλα, κ. (ΣΠ). Ἡρώς τοῦ Μάργη, ἀ. (ΙΚ). Πατρινοῦς Βιομηχανοῦ, ἀ. (ΔΑ). Παλιλάκοι τῆς Φακῆς, ἀ. (ΚΑ). Γαβριᾶς, ἀ. (ΑΦ). Ἑλλάς τοῦ Βενιζέλου, ἀ. (ΝΒ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Θαυραλέα Ἀμαζών, κ. Καρδία Παλαιολόγου, ἀ. Διδώ, κ. Λουκῆς Λίρας, ἀ. Ἡρώς τῶν Γιαννιτσῶν, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Φιλελεύθερα Ἑλληνίς (0) μὲ Ἑλληνικὴν Καρδίαν.—ἡ Ὠραία Γαλάτεια (0) μὲ Κάκιαν, Λορελάϊ, Βασιλεῖον τὸν Βουλγαροκτόνον.—ἡ Ἐνδοξὸν Κνανόλεον (0) μὲ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ροδοδάφνην, Ρεζεντᾶν, Φράουλαν, Ἰνώ, Νηρηίδα τοῦ Πηνειοῦ, Ἡρωίδα τῶν Παρισίων.—ἡ Νοσταλγία (0) μὲ Ἀκτινὰ Ἥλιου, Ἀμάραντον Ἀόξαν, Μέγαν Ναπολέοντα.—ἡ Τρελλὴ Ναυτοπούλα (0) μὲ Δοξασμένην Ἑλλάδα, Ἡπειρωτικὴν Ἀόξαν, Ξενιτευμένην Κορφατοπούλαν.—ἡ Ἀφελὴς Ξανθοῦλα (0) μὲ Ὠραιοπαθὴ, Μαρκησίαν τῆς Χαρίτος.—ἡ Τρελλὴ Ξανθοῦλα (0) μὲ Χάριν.—ὁ Ἀστευδὴς (0) μὲ Ἰσιδα, Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Ἑσμεράλдан, Κλέφτικο Βόλι.—ἡ 13ῃ Μαῖον 1915 (0) μὲ Ρεμβώδη Σελήνην, Γλυκὸ Χαμόγελο, Μονάχοβην, Μέλλοντα Φιλόσοφον.—ὁ Ἰδαίος Ζεὺς (0) μὲ Νόραν.—ὁ Νικηφόρος Βουέντιος (0) μὲ Ἀκτινὴν, Ἀνατέλλοντα Ἥλιον.—ὁ Ἀρματωλὸς τοῦ «21» (0) μὲ Ἡρώα τοῦ 1913, Ἑθνικὸν Ὀνειρον, Γὰ τὴν Πατρίδα, Ναυτοπούλαν, Στενημαχιωτάτην, Ἀδδαν, Κλέφτικο, Βόλι, Ρεζεντᾶ, Ἡλιοβασιλεμα, Φίωνα, Χάωνα, Δοξασμένον Ρῆνον, Λήθην, Μίαν Τρελλούλαν, Ἀνεμώνην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φιλελεύθεραν Ἑλληνίδα (ἔστειλα) Μαρίαν Μ. (βεβαίως, ἥτοι πρόφασις) ἡ δ' κ. Διευθύντης τοῦ Ταχυδρομείου θὰ ἐπιστολῇ τὰ φύλλα τῶν Πρακτικῶν. Ἀκτινὴν (πρόστιγε ἄλλοτε) τὸ γλωσσόμοιον δὲν εἶνε παιγνίδι. Ἀσπρημένον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Φωὴν τῆς Πατρίδος (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Τρελλὴν Ναυτοπούλαν (ἔλαβα, ἔστειλα, εὐχαριστῶ) Ἐρυθρὰν Προσωπίδα (ἔστειλα) ὅχι, τὸ προνόμιον τῶν ἰσχυρῶν δὲν ἰσχύει πλέον. Παν. Ἀθ. Γεωρ. (νὰ τὴν ζητήσῃς δι' ἀγγελίας) ἡ ἐπιστολή σου ἀπὸ τὸν ἴδιον. Κυκλαμινᾶν (πολὺ μ' ἐλύπησεν ὁ θάνατος τῆς καλῆς σου θείας) πρόσφερε τὰ συλλυπητήριά μου καὶ εἰς τὸν ἀγαπητὸν Κοσμοκράτορα. Μεγάλην Ἑλλάδα (βραβεῖον ἔστειλα) Ἀῦραν τοῦ Ἀμβροακικοῦ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Δεσπ. Ρ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φροντίδα) Ἡλιοβασιλεμα (δὲν δύνασαι νὰ τὰ χρησιμοποιοῖς) Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν (ἔλαβα) Ἀεοντόκαδον Λεοντίαν (παλαιὰ πράγματα) δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι οὐτ' ἐγὼ τὰ ὀνόματά των. Μυστηριώδη (βραβεῖον ἔστειλα) χεῖρον ποῦ σου ἄρεσε τύσον τὸ διήγημα τοῦ Κακοῦ Γάτου καὶ ἡ ἀληθινὰ ὡραία γλῶσσα τῆς μεταφράσεως. Σκλαβομένην Πόλιν (εὐχαριστῶ πολὺ

διὰ τὴν τόση ἀγάπην ἡ καυμένη ἡ γιγαλὶ! τὴν ἀνάπαυσε ὁ Θεός; νὰ ἔχετ' ἐπὶ τὴν ευχολία τῆς) Στενημαχιωτάτη (ναί, ὡραία τὰ τετράδιά σου Μικρῶν Μυστικῶν) Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς (ἔστειλα) ὅχι, θὰ προστεθῇ εἰς τὰ ἔθνημα τοῦ 1916. Νεαρόν Φιλόσοφον (μὰ δὲν εἴπαμε τότες φορές; αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποθαρρύνουν) Ἐνδοξὸν Κνανόλεον (ἔστειλα) Στρατηγὸν Βοναπάρτην (καλῶς ἀνελήφθης τὸ λάθος καὶ ὡραία τὸ διόρθωσας) Ἀετὸν τῶν Ὀρέων (αὐτὸ καὶ σοῦ ἐνέκριναν) Ἑθνικὸν Ὀνειρον (δεκταί) Κλεφτοπούλου τοῦ 21 (θερμὰ συλλυπητήρια) Κάκιαν (ὁσπηνῶς, αὐτὰ τὰ ποιήματα δὲν τὰ ξεύρω) Πίρε καμμίαν Ἀνθολογίαν θὰ εὐχῇ πολλὰ κατὰλληλα. Φοῖτον (ὅχι· ἐκτός τῆς Σελίδος, δὲν δημοσιεύει) Παπάκι (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κ. Η. Παπαῦ, Νίκαν Α. Β., Παλληκάρου τῆς Φακῆς, Πατρινοῦς Βιομηχανοῦ, Ἡρώα τοῦ Μάργη, Ἡρωϊκὴν Ὑδραν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14ην Μαρτίου, ὅ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Μαΐου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

188. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτόν μου—περιεργον!—
Δηλοῖ τὸ συνολόν μου,
Καί: ἰσχυρὸν καὶ ἄγριον
Ἀγνοῖ τὸ δευτέρόν μου.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτάκι

189. Συλλαβόγραφος

Ἐν συμφωνῶν τὸ πρῶτόν μου
Καθὼς τὸ δευτέρόν μου
Σοῦ λέγω ὅμως πῶς δὲν ζῇ.
Χωρὶς τὸ συνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλονίτου

190. Τονόγραφος

Εἶμαι πόλις εἰς τὴν Ὁράκην
Ἀν τὸν τόνον κατεδάσῃς,
Μὲ ξανθὰ ραλλία κορίτσι
Θὰ ἴδῃς καὶ θὰ θαυμάσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Φιλελεύθερον Κερκυραία

191. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς μετὰ Ρόμβον

****+*== Ποταμός τῆς Γαλλίας.
**++++*== Διάστημα ἀρχαία γυνή.
+++++= Διπλανάς.
+++++= Κρητικόν.
+ Ἡ κἀθετος τῆς Πυραμίδος ὅ,τι καὶ τὸ τρίτον.

Αἱ δύο ἄλλαι λέξεις τοῦ Ρόμβου εἶνε ἀντιωμυαί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλλιτέχνη Φειδίου

192. Κρυπτογραφικόν

1231425678 = Ὠκεανός.
27675 = Πρωτεύουσα Ἀσιατικῇ.
35654578 = Ρωμαῖος διάσημος.
456151 = Πόλις τῆς Γαλλίας.
5674574 = Πόλις τῆς Τουρκίας.
6745281 = Πόλις τῆς Ἡπείρου.
7478 = Ζῶον.
8565478 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Π. Ἰακωβάτου

193. Δεξιθέρια

Νὰ εὐρεθῶν τέσσαρες λέξεις, σημαίνουσαι περίπου τὸ ἴδιον πρᾶγμα.—ὑγρὰν ἔκτασιν, ἔχουσιν ὅλα 7 γράμματα καὶ τὸ μεσαῖον κινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθηματοῦ τῆς Πατρίδος

194. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἑκάστη τῶν νὰ σχηματίζουν κατὰ τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον.

Κούπτω, ἀνίκανος, ἐπιμελής, εἰρήνη, ὁρδόν, δύσις, γρηχὴ, βεβαίως, ἀνάπτι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντίνου 195. Ἑλληνοσύμφωνον

ἡ—εἰς:—αὐτὰ

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ναυτάκι τῶν Σπαστῶν 196. Γρίφος

δὲ δὲ
Τ 1 ἡ κόμη μὸ δὲ
δὲ δὲ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαρογράφου Ἑλλήνος

ΜΙΚΡΑΙ ΨΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω κάρτας Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ. Ἐ. Ρηγοπούλου, Σπάρτη.

ενιτευμένη Πριγκιποπούλα, μετ' εὐχρηστικῶς δέχομαι ἀλληλογραφίαν. Χρυσὴ Ἀκτίς.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 9—15 Μαρτίου.

ΛΘΗΝΩΝ: Γ. Ν. Πετρόπουλος, Ἑλένη Σηλιοπούλου, Ι. Θ. Μπάρα, Π. Π. Καρανίκας, Αἰ. Π. Καρανίκας, Α. Κ. Βούλγαρης, Γ. Χ. Λιανόπουλος, Α. Π. Μακρῆς, Γ. Γαλάνης, Σκλαβομένη Πόλις, Οὐρανία Α. Σαρηγιάννη, Ἀλεξ. Θ. Α. Φιλαδέφειος, Φ. Α. Σμῖδ (δίδς), Π. Α. Σχίτας, Ἰππεὺς τοῦ Θανάτου, Ι. Ν. Σελᾶς, Φ. Ν. Σελᾶς, Α. Γούλας, Γαβριᾶς.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Παναγιώτα Ι. Καραούζου, Α. Ι. Καραούζος, Α. Η. Λαχανᾶς, Α. Δ. Παπαδημητρίου, Κ. Ε. Στυλιανός, Ε. Α. Παπαλιουκάς.

ΒΟΛΟΥ: Ἑλένη Γεωργίου, Ι. Α. Τσιώνης, ΓΑΛΑΣΙΔΙΟΥ: Γ. Α. Κουμπάρουλης, Η. Εὐθ. Μιχόπουλος, Κ. Π. Παπαλάος, Ν. Γ. Παπανικολάου, Εὐστ. Β. Λαῖος, Κ. Μακροκόστας, ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Σπ. Γ. Μπαγδατόπουλος, Α. Γ. Μπαγδατόπουλος.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ι. Α. Ἰωαννινοπούλου, Π. Α. Γεωργίου, Ε. Κ. Δεμιτρίδου, ΙΘΑΚΗΣ: Κ. Κοκκινιάς.

ΙΣΑΝΝΙΝΩΝ: Σαμπινά Μ. Κουφίνα ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰδιότροπος Ξανθοῦλα, Α. Κασπίτης, Ι. Θ. Χειμαριός, Ἡρώς τοῦ Μάργη, Νηρημία, Ν. Γ. Καρύδης, Κ. Γ. Μπίνας, Π. Γρεῖκ, Κ. Α. Μαρτίνης.

ΛΙΓΟΥΡΙΣΤΗΣ: Γ. Π. Στέργιος. ΜΕΛΙΓΑΛΑ: Π. Ἠλ. Δημητριάδου, ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Κ. Ν. Παρίσης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Λαβινία Ἀνθή, Ἑλένη Ε. Θεοδωροπούλου, Σ. Γ. Ἠλιού.

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ: Α. Π. Χαράμης, ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καραμάνης, Νάριςσος, Π. Ἡρ. Εὐμορφόπουλος, Π. Κασιράκης, Α. Α. Ἀναστασόπουλος, Κούλης Α. Ἀναστασόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Ι. Λύτας, Π. Σ. Μιχαῆς, Ι. Γ. Σακαλλῆς, Σ. Ν. Γαλάνης, Α. Γ. Σακαλλῆς, Σ. Α. Κατράκης, Α. Θ. Ζάκκας (δίδς), Γ. Θ. Παπάγος, Ν. Α. Παπαχρήστου, Α. Ἠλιάδης, Σ. Ἠλιάδης, Γερμανόπουλος, Κ. Βουλγαροκτόνος, Ι. Θ. Γιαννινοῦς, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Κάϊρε, Γερμανία, Κλ. Κ. Κλωνῆς, Α. Ε. Τσόνιας, Ροδόλαφος, Ζ. Φερραδοῦρος, Γ. Π. Κοταροβῆς, Κ. Σ. Μαυρίδης, Π. Μαργαρίτης, Ι. Θ. Μαβρίας, Α. Σ. Μπερδέσης, Ι. Π. Γεωργιάδης, Κ. Π. Γεωργιάδης, Α. Σ. Λαγουδάκης, Π. Τασσεκλής, Α. Σακκάδης, Γ. Κ. Καδοῦρας, Γ. Παπαμήτρος.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εὐφροσύνη Ι. Ρέντζου, Εὐάδην Ν. Μαυροπούλου, Παπάκι, Ἀντιγόνη Δ. Ζάμπα ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Χ. Τσουκαλάς, Ν. Π. Δάβρος, Α. Π. Βαρζελιώτης, Κ. Π. Βαρζελιώτης, Ι. Π. Βαρζελιώτης.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἐ. Ρηγοπούλου ΣΥΡΟΥ: Θεοδώρα Π. Μιχαῆλ, Μαρίνα Π. Κατσιμανῆ.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Μαρίνα Τζουμέρια, Ζωή Τζουμέρια, Ὀλγα Π. Γιαννουσοπούλου, Ι. Π. Γιαννουσοπούλου, Α. Ναζόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Πανελλήνιον Ὀνειρον, Β. Α. Ἀναγνωστοπούλου, Μπαρουτοκαπιτισμένη Ἑλλάς ΦΑΛΗΡΟΥ: Ι. Α. Καλαμάτας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ι. Χ. Νάκος, Χ. Ριζόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκλήροθησαν οἱ ἐξῆς πέντε: ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Α. ΣΜΙΘ ἐν Ἀθήναις, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ἐν Ἀμφίση, Π. Σ. ΜΙΧΑΛΑΣ ἐν Πειραιῇ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΛΑΓΟΧΑΛΚΗΣ ἐν Πειραιῇ, καὶ ΘΕΟΔΩΡΑ Γ. ΜΙΧΑΗΛ ἐν Σύμφω, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.